

JAUME PATUEL i PUIG,
psicòleg- psicoterapeuta

150 ANYS: EL COR DE MARIA

Pels cursos de 1976-79, a més de fer classe del que avui s'anomena "cultura religiosa" en algun curs de BUP, així m'ho recordava una persona, en aquell moment alumna, vàrem fer activitats conjuntes Santa Anna i el Cor de Maria. La mentalitat oberta de la Madre Cecilia Triadó, amb l'empenta del Concili Vaticà II i la nova llei d'educació, va fer possible l'inici d'una educació més natural, la mal anomenada educació mixta. Vam posar un gra de sorra, per tal d'ajudar a reflexionar, a pensar i veure el món amb uns ulls diferents a aquella adolescència, que avui ja ha entrat a la dècada dels 50 anys.

En tota educació hi ha sempre encerts com desencert en la bona voluntat de fer el millor, que no sempre s'aconsegueix. Però sí, el possible. La mentalitat d'aquell temps era partir del "factum", de la realitat concreta, de la persona, no de teories o ideals inassequibles. Certament com també es fa ara. Era la mentalitat del Dr. Masmitjà, el fundador d'aquesta Congregació que ha fet i fa la seva tasca, però que els temps canvien, o millor, dit, ens trobem en un altra paradigma de cultura. Una vera revolució de civilització.

Cal continuar treballant per una de les seves idees: la promoció de la dona. És la gran tasca que ha realitzar molt positivament el Cor de Maria. I certament, continua. Les noves coordenades actuals obliguen i empenyen a consideracions antropològiques noves que tota pedagogia ha de tenir en compte.

No crec que es pugui anar endavant en pregoneses sinó es té en compte, o no es conrea, la qualitat humana específica: la interioritat. Així ho van comprendre les monges, guiades per Carme Martori. No és feina fàcil puix que estem en una cultura que empeny a tot el contrari: a la superficialitat, a la immediatesa, a no pensar, manca de crítica. No suportar el silenci interior o la pròpia solitud. Es rep molta informació que porta a no escollir. Per tant, a imitar, copiar, repetir esquemes o models.

Tot col·legi o escola - i més si ofereix un projecte educatiu catòlic, la qual cosa avui dia s'ha d'explicar molt més que abans per tota la crisi de religions a nivell mundial, objectiu del Dr. Torralba en la seva conferència (10.5.'12) a la sala de la Caixa Laietana- ha de fer, com probablement es fa, una tasca pedagògica a exercir una capacitat crítica de preguntar-se el perquè de tot per tal de fer-se un criteri propi. Feina educativa gens fàcil. I més en un món on es vol imposar un únic pensament.

LLUITAR ENCARA LA POR

Al núm. 1504 comentava RIURE'S DE LA POR. I ara, en les circumstàncies, que ens trobem, reals, però també molt emocionals o psíquiques, call continuar lluitant contra la por. Recordem que *la por és la pertorbació neguitosa de l'ànim davant un perill real com també imaginari i que passarà alguna cosa contrària a allò que una persona desitja.*

I per poder lluitar, poso a la consideració de la persona lectora unes orientacions o indicacions que ens poden ajudar. Però sense oblidar mai que el més gran enemic que ens produeix por és a dins nostre. Es a dir, som nosaltres mateixos. Aquest enemic té el nom de POR.

La por a la incomoditat impedeix l'evolució.

La por a arriscar-se impedeix l'ocasió de vèncer.

La por a la veritat ens condueix al món de les mentides.

La por a perdre ens impedeix guanyar.

La por a somriure impedeix la joia.

La por a plorar impedeix obrir-se al propi cor.

La por a penedir-se impedeix l'oportunitat d'intentar-ho.

La por a la malaltia és la pròpia malaltia.

La por a la maldat és la falta de confiança en la nostra creativitat.

La por a morir impedeix que es visqui plenament.

La por és el camí més directe a fer-se la víctima.

A més, la por ens fa ser molt fràgils i manipulables davant de persones sense escrúpols.

I per això la pitjor consellera és la POR per fer o deixar de fer coses.

AMAXOFÒBIA

Aquesta paraula ve del grec i significa: *Por a conduir*. *Amata* ve del grec i vol dir: carro o carruatge. I *fòbia*: por. És una por irracional i, a vegades, esdevé malaltissa.

Es tracta d'una fòbia pròpia dels conductors, que se senten incapaços de asseure's al volant. I hi ha un tant per cent, un 33%, amb dificultats mitjanes o no massa serioses. I un tant petit es troba afectat seriosament. Les manifestacions són diverses: suors, taucicàrdies, respiració agitada o tallada, tremolor, malestars d'estomacals, cefalees, vertigen i d'altres. Síntomes que són característica de l'angoixa. Per tant, podem veure que l'origen està en el món psíquic tan conscient com inconscient. En el primer cas, més fàcil de superar. En el segon, demana més esforç i un ajut psíquic. Les causes per haver après malament a conduir poden ser experiències negatives, accidents de trànsits soferts passivament o activament. I per temperament indecís.

Ara bé, si aquesta amaxofòbia és persistent, injustificada, portant a conduir sempre de forma neguitosa, caldrà anar a un professional. I, com sempre, cas per cas. Una solució universal i general no existeix. Cada persona té la seva pròpia història. Però sempre cal un esforç personal. De mentalitzar-se un a si mateix. Però cridar-lo, renyar-lo. No és pas un bon ajut. No treu que en algun cas en concret sigui la solució.

La falta d'autoestima o infravaloració podria ser una causa de por a conduir. També hi ha la por a la alta velocitat, per això mai agafen les autopistes. Com d'altres no suporten les cues. La claustrofòbia si està massa temps aturat o quan arriba un túnel o un pont llarg. I el món de les imaginacions té el seu pes. L'estrès pot fecundar aquesta imaginació puix que es perden defenses.

Certament, es vagi o no a consultar a un professional davant d'una amaxofòbia, la prudència en deixar de conduir quan un té un atac de pànic en entrar al cotxe o d'altres símptomes, és la millor teràpia, de sentit comú. Però no vol dir que no hi hagi persones imprudents que han sofert les seves conseqüències o han tingut un ensurt que els ha fet reaccionar.

Conduir hauria de ser un plaer. Conduir per obligació podria ser també una causa d'amaxofòbia.

ELS DETALLETS

Els detallets o petits detalls fan la vida de cada dia. La quotidianitat n'hauria d'estar ple. Els petits i adolescents ens en donen un bon exemple. Com valoren el detall de la paraula afectuosa, el petit regal...fora de lloc.

Agafem el dia de Sant Valentí com el de Sant Jordi, sense treure que són dies d "fer caixa"...el detall s'imposa. Aquell dia toca!!!

I si es fa quan no toca, produeix sorpresa.

Per això cal creativitat, la invenció, el desig manifestat en el moment oportú, però no de calendari, fa la vida més alegre, feliç i sobre tot sentir-se estimat, valorat i sobre tot, la sensació que un existeix .

Em recorda aquella frase de Mahatma Gandhi: *"Quasi tot el que faci serà insignificant, però és molt important que ho faci"*.

I la frase tan ben coneguda *"Obras son amores y no buenas razones..."*. És l'amor real expressat al dia a dia en detalls junt amb la força de voluntat.

Però a vegades són detalls que ni l'altre/a se n'adona. Ho veu tan natural, que el dia que no se li fa nota que manca quelcom. I encara un pas mes: detalls silenciosos, fets amb amor, que mai l'altre/as sabrà. Són detalls fruit d'una maduresa que, també, i no s'ha de negar ni deixar de fer encara que satisfaci a un mateix. Això fa madurar, créixer i sobretot sentir-se interiorment feliç i tranquil. L'amor no es tanca a un nivell de consciència superficial. L'amorositat és la base de la vida humana. Així ens ho recorda Tagore, Rabindranath: *L'amor és el significat últim de tot allò que ens envolta. No és un simple sentiment, és la veritat, és la alegria que està a l'origen de tota creació"*.

I per acabar Balzac, Honoré de, escriptor francès, diu: *"L'amor no és només un sentiment, sinó també un art"*.

Sense mai oblidar que no hi ha rosa sense espines. La naturalesa ho ha creat sempre junt.